

i z dalšího ustanovení čís. 3, dle něhož pro vykonatelnou pohledávku vymáhajícího věřitele nemůže před uplynutím půl roku od zastavení navržena býti nová dražba. Také vzhledem k ustanovení druhého odstavce Šu 256 ex. ř. nemůže býti vůbec pochybno, že v tomto případě, v němž mlátička dle rozsudkového zjištění zabavena byla dne 23. března 1921, jednoroční lhůta § 256 ex. ř. tudíž končila teprve dne 23. března 1922, kdežto závadný čin spáchaný byl již koncem roku 1921, zrušením řízení prodejového nebyla zrušena exekuce zabavením započatá. Rozsudek mluví proto právem o exekuci proti obžalovanému v e d e n é. Námitka, že obžalovaný musil vzhledem k usnesení ze dne 15. května 1921 a poněvadž vymáhající věřitel po dobu 6 měsíců od doručení tohoto usnesení ničeho nepodnikal, míti za to, že exekuce je zrušena a že mu tedy dlužno přiznati beztrestnost ve smyslu § 2 lit. a) tr. zák., nemůže dojíti povšimnutí, kdyžť rozsudek po stránce subjektivní předpokládá, že obžalovanému jakožto strojníku, tedy živnostníku, byly známy základní zásady exekučního řízení, a tudíž, byv poučen, že se zrušuje řízení prodejové, musil věděti, že se tím ničeho nemění n a z a b a v e n í, že tedy zabavenou mlátičkou volně disponovati nemůže. S k u t k o v ý tento předpoklad soud nalézacího nebyl ve stížnosti zmatečnĕ napaden způsobem, formálně přípustným, a je proto dle zásady Šu 288 čís. 3 ř. tr. i pro soud zrušovací závazným, pokud jde o prozkoumávání rozsudku s hlediska uplatňovaných důvodů zmatečnosti. Zmatečnĕ stížnost míní konečně, že by snad bylo lze spatřovati v jednání obžalovaného skutkovou podstatu přestupku dle Šu 3 zákona o maření exekuce, kdyby se totiž zjistilo, že k odstranění mlátičky došlo v úmyslu, by s ní úřad nemohl nakládati. Stížnost sice v souvislosti s předchozí námitkou i tento úmysl vylučuje, než její úvahy stávají se bezpředmětnými vzhledem na rozsudkové zjištění, dle něhož obžalovaný jednal v úmyslu, dodávajícím jeho činu povahu přečinu dle Šu 1 zákona o maření exekuce, totiž v úmyslu, by zmařil uspokojení svého věřitele. Tímto zjištěním rozsudkovým jakožto zjištěním skutkovým je vzhledem k ustanovení Šu 288 čís. 3 tr. ř. vázán jak stěžovatel tak zrušovací soud.

Čís. 1283.

Pokud lze se dopustiti zločinu veřejného násilí dle Šu 81 tr. zák. na výkonném orgánu.

(Rozh. ze dne 5. října 1923, Kr I 656/22.)

N e j v ý š š í s o u d jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmatečnĕ stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 30. března 1922, jímž byla obžalovaná Marie K-ová podle Šu 259 čís. 3 tr. ř. sprostěna z obžaloby pro zločin veřejného násilí dle Šu 81 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmatečnĕ stížnosti státního zastupitelství, opírající se o důvody zmatečnosti čís. 5 a 9 a) Šu 281 tr. ř., dlužno přiznati v obojím směru oprávně-

nění. Nalézací soud vycházel z právního názoru, že právní ochrany dle §u 81 tr. zák. požívá osoba, jmenovaná v §u 68 tr. zák., vykonávali svou službu (svůj úřad) řádně a zákonnitě. Takto vyslovený právní názor dlužno označiti především za nejasný, poněvadž není zcela bezpečně patrné, co míní nalézací soud »řádným a zákonnitým« konáním služby (úřadu). Osoby, jmenované v §u 68 tr. zák., požívají ochrany §u 81 tr. zák. tehdy, plní-li vrchnostenský příkaz nebo konají-li svůj úřad nebo svou službu. Vlastním předmětem zákonné ochrany je dle toho státní autorita, jejížto vnějšími představiteli jsou ony osoby, jakožto orgánové veřejné moci. Zákonným předpokladem této ochrany je pouze formální oprávnění oněch osob k výkonu úředního jednání, založené v jich úředním (služebním) postavení nebo ve vrchnostenském příkazu, nikoli také hmotná zákonnost jednání samotného. Je jí tudíž osoba jmenovaná v §u 68 tr. zák. účastna, předsebere-li jednání, spadající v obor oněch povinností a oprávnění, která jí přísluší mocí jejího úřadu nebo její služby, nebo kterých se jí dostalo zvláštním příkazem vrchnostenským; nesejde naproti tomu na tom, zda jsou dány hmotné předpoklady, na nichž je jednání závislo. Tím méně je přípustno, by ti, proti nimž jednání směřuje, činili podrobení se jemu závislým na podmínce, že ony předpoklady hmotné zákonnosti jeho jsou splněny. Nalézací soud řeší otázku, o níž jde, způsobem zřejmě pochybeným. K závěru, že soudní vykonavatel František B. nebyl v úředním výkonu, že nekonal své služby, dospěl dle rozhodovacích důvodů úvahou, že zabavení svršků nestalo se řádně a zákonně. Tato úvaha opírá se především o zjištění, že dle exekučních spisů výkon zabavení svršků, patřících manželu obžalované Antonínu K-ovi, nebyl soudem povolen, nýbrž soudním vykonavatelem vykonán bez návrhu vymáhající strany a bez soudního rozhodnutí a nařízení, pročež také výkon jeho byl dodatečně zrušen jako zmatečný. Dá se tudíž souditi, že nalézací soud odpírá soudnímu vykonavateli pro konkrétní případ ochranu dle §u 68 (81) tr. zák. nikoli pro nedostatek formálního oprávnění k úřednímu jednání, o němž šlo, nýbrž proto, že shledal jednání to hmotně nezákonným. V rozhodovacích důvodech se praví arci také, že soudní vykonavatel provedl zabavení svršků bez vrchnostenského rozkazu, než ze souvislosti, v níž se tak děje, lze usuzovati, že rozsudek má i tu na zřeteli bezprostředně předcházející zjištění, dle něhož exekuce na svršky soudem povolena nebyla, a rovněž bezprostředně následující závěr, že zabavení svršků nestalo se řádně a zákonně, poněvadž nebylo soudem povoleno. V rozhodovacích důvodech zaznamenává se dále svědecký údaj ředitele kanceláře Karla M-a, dle něhož svědek výkon exekuce soudnímu vykonavateli nařídil, nepraví se však, považuje-li nalézací soud tuto skutečnost za prokázanu a zjištěnu čili nic. Zmateční stížnost namítá, že rozsudek odporuje sám sobě i protokolu o hlavním přeličení, bera za zjištěno, že soudní vykonavatel provedl zabavení svršků bez vrchnostenského rozkazu. Výtka není ani v tom ani v onom směru odůvodněna. Rozsudek je sám se sebou v rozporu, z j i š ť u j e - l i současně skutečností, které, nemohouce logicky vedle sebe obstáti, se navzájem vylučují. Tomu není tak v tomto případě, ve kterém se rozsudek nevyslovuje o tom, zda pokládá nalézací soud sku-

tečnost, potvrzenou svědkem M-em, za zjištění čili nic. Že pak svědecký údaj svědka je v rozhodovacích důvodech uveden ve znění, které by se neshodovalo s protokolem, netvrdí ani zmateční stížnost. V tom však, že se v rozsudku nechává nezodpověděnou otázka, jaké stanovisko zaujal soud ke skutečnosti, potvrzené svědkem M-em, spočívá nejasnost a neúplnost rozsudku, jejíž oprávněná výtka zahrnutá je v povšechné námitce, uplatňované zmateční stížností rovněž právem v ten smysl, že se v rozsudku až na shora uvedená zjištění, čerpaná z exekučních spisů, jinak vůbec neuvádí, které skutečnosti považuje nalézací soud za prokázané a které nikoli. Vadami těmi stížen je rozsudek co do skutečností pro právní posouzení jednání obžalované jako činu trestného rozhodných, tomu je tak zejména, pokud jde o onu skutečnost, potvrzenou svědkem M-em, neboť lze za to míti, že, kdyby byl nalézací soud měl skutečnost tu na zřeteli při řešení otázky, zda požíval soudní vykonavatel B. ochrany ve smyslu §u 68 tr. zák., byl by sotva dospěl k závěru, že zabavení svršků provedl bez vrchnostenského rozkazu. Služební výkon soudního vykonavatele B-a záležel dle rozsudkového zjištění v zabavení svršků, tudíž v úkonu, který dle zákonných předpisů, zejména dle ustanovení §u 160 jednacního řádu přísluší výkonným orgánům bez formálního příkazu, příkaz ten spočívá již v tom, že soudcovské usnesení, které dává podnět k zakročení výkonného orgánu, bylo zasláno doručovacímu a exekučnímu oddělení. Než z celé řady jiných ustanovení jednacního řádu, jimiž upravena jest úřední působnost výkonných orgánů (a to i soudních zřízenců, jichž se používá pro službu exekuční (§ 331 jednacního řádu) a jich služební poměr vůči soudní kanceláři (exekučnímu oddělení) a jeho úředníkům, je zřejmo, že věci těchto je, udíletí výkonným orgánům poučení, potřebná k provedení úkonů, na ně vznesených (§ 87 odstavec druhý, § 334 odstavec druhý jedn. řádu) a pokyny, jimiž jest se těmto při provádění exekučních příkazů, udělených jim doručovacím a exekučním oddělením exekučního soudu, řídit (§ 331 první odstavec jednacního řádu). Jeť dle §u 335 odstavec třetí jedn. řádu výkonným orgánem, kdo bezprostředně na nařízení soudcovo mocí zvláštního opatření vedoucího (dozorčího) kancelářského úředníka doručovacího a exekučního oddělení (exekučního oddělení) na základě služebního rozvrhu nebo následkem poukazu úředníka nebo kancelářského pomocníka doručovacího a exekučního oddělení, jemuž je exekuční věc přidělena, předseběře úkony exekučního výkonu. Totéž plyne v podstatě též z ustanovení §§ 303, 329—334 j. n. Svědecký údaj ředitele M-a uveden je v rozhodovacích důvodech v ten smysl, že B. ho asi upozornil (svědek se na to nepamatuje), že exekuce na zabavení svršků u K-a povolena není, že však svědek potvrdil, že výkon exekuce B-ovi nařídil. K tomuto příkazu byl dle uvedených ustanovení jednacního řádu jmenovaný ředitel oprávněn, soudní vykonavatel pak povinen, příkazem tím se řídit, jeho uposlechnouti. Přichází tudíž příkaz ten v úvahu jako vrchnostenský rozkaz ve smyslu §u 81 tr. zák. Bylo proto zmateční stížnosti vyhověti, rozsudek jako zmatečný dle čís. 5, 9 a) §u 281 tr. ř. zrušiti a jelikož ani jinak nejsou zjištěny objektivní

i subjektivní znaky skutkové podstaty činu obžalované za vinu klade-
ného, věc dle Šu 288 čís. 1 tr. ř. vrátiti soudu své stolice k novému
projednání a rozhodnutí.

Čís. 1284.

**Dřívější amnestované trestné činy nejsou vůbec překážkou, by nebyl
povoleno podmíněčný odklad výkonu trestu, bylo-li v amnestii vysloveno,
že má být pokládáno, že amnestovaný nebyl pro přečin odsouzen.**

(Rozh. ze dne 5. října 1923, Kr II 429/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení
zmateční stížnost státního zastupitelství do usnesení zemského trestního
soudu v Brně ze dne 5. května 1922, jímž byl obžalovanému povolen
podmíněný odklad trestu, uloženého mu rozsudkem zemského trestního
soudu v Brně ze dne 17. března 1922.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost státního zastupitelství uplatňuje proti usnesení ze
dne 5. května 1922, jež sluší pokládati za dodatek k rozsudku, proti
obžalovanému vynesenu a proto, jakož i vzhledem na předpis po-
sledního odstavce Šu 7 zákona čís. 562/19 o podmíněném odsouzení při-
pustiti proti němu opravné prostředky jako proti rozsudku samému,
zmatek dle Šu 281 čís. 11 tr. ř., protože soud povolil obžalovanému
podmíněné odsouzení přes to, že obžalovaný odsouzen byl vojenskými
soudy v roce 1919 pro zločin k 8měsíčnímu žaláři a v roce 1920 pro
přečin k vězení na 6 týdnů, dovolává se amnestie, již obžalovanému
v obou případech trest byl prominut, jakož i právní následky odsouzení,
»takže jest pokládati za to, že nebyl odsouzen«. Zmateční stížnost po-
ukazuje na předpis Šu 2 zákona o podmíněném odsouzení, jenž v dru-
hém odstavci čítá lhůtu 5 a 10letou ode dne, »kdy byl trest právo-
platně prominut«, z čehož státní zastupitelství dovozuje, že prominutí
trestu amnestií nemá účinku, že by povolení podmíněného odkladu trestu
pro delikt ve lhůtě 5—10leté spáchaný nevyklučovalo. Než nemůže býti
pochyby, že president republiky, jenž dle Šu 2 tr. ř. může naříditi, že
trestní řízení nemá vůbec býti zahajováno, nebo, bylo-li zahájeno, má
býti zastaveno, takže k odsouzení ani nedojde, může též účinky a rozsah
amnestie právoplatných odsouzení dle volného uznání omeziti nebo roz-
šířiti, proto i vyloučiti následek odsouzení, jaký vysloven jest v Šu 2 zá-
kona o podmíněném odsouzení. Ježto v obou amnestiích, o něž tuto jde,
výslovně bylo uvedeno, že president republiky, vysloviv abolicí trestního
řízení, dosud k rozsudku nedospěvšího, při dotyčných právoplatných
odsouzeních nejen prominul trest i právní následky odsouzení vůbec,
nýbrž i nařídil, že má být pokládáno, že amnestovaní
nebyli pro tyto činy odsouzeni, nelze z takového odsou-
zení odvozovati ani účinek dle Šu 2 zákona o podmíněném odsouzení.